

Szindbád utolsó útja

Krúdy Gyula emlékére

Szindbád újra nekivágott az útnak...
A podolini takácsok sárga vászna
már szétmállott a gyorsvizű Poprád partján.
Régi menyecskék vakító térde, lába,
nyavalyák terhétől megroggyant, megdagadt.
Őreg pincérek nyütt tárcájukban őrzik
az utolsó kifizetetlen számlát
és Szindbád nevére álmukból felriadnak.
A házmesterek a nehéz kapuk szárnyát
gondosan becsukják s rozsdás láncot
akasztanak a belső reteszre,
mert Szindbád ismeri a zárok titkait,
bérkocsisok szitkát, apácák imádságát,
s a szűzlányok szeméből kiolvassa a vágyat.
Szindbádnak mindenki megbocsát.
Az ólomkatonák örökké tisztelegnek,
köszöntik a nyikorgó szélkakasok,
neki gyónnak titkon az öngyilkos-jelöltek,
konflislovak nyerítik feléje joságukat.

S mikor nekivágott az utolsó útnak,
a fák festékes köpenyök levetették,
szorgos hangyák megbocsátottak a tücsöknek,
temető kövén szelíd kísértetek siratták.